

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. április 23.
(csütörtök)

Földvári Tibor

JÓZSUÉ AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN

Lekció: Józsué 5,13-15

Alapige: Józsué 5,13-15

Lón pedig, amikor Józsué Jérikhónál volt, felemelé az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfiú állt előtte mezítelen karddal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül? Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a földre arccal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának? És monda az Úr seregének fejedelme Józsuénak: Vedd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, amelyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a zsoltár éneklése közben átélhettük hittel azt a csodát, amit a madártávlat jelenthet számunkra. Köszönjük, Urunk, hogy ha rád tekintünk és terólad énekelünk, aki felséges vagy, hatalmas, mindenek fölött való, aki mindent úgy tesz el és úgy végzel el, ahogy akarod és mindaz javunkra válik, akkor láthatjuk a személyes életünket itt a földön élve hit szempontjából madártávlatból. Köszönjük, Urunk, hogy ha vannak is nehézségek vagy bajok akár most is az életünkben, a te közelséged segítségét, szabadítást jelent. Megvalljuk, Urunk, a köszöntés igéje alapján is, hogy mi érezzük és látjuk, hogy te jó vagy. És köszönjük szabadításod örömét.

Arra kérünk, hogy a munkanap végén is hadd tudjunk úgy elcsendesedni most teelőtted, hogy minden más, ami gátolná a rád figyelésünket, elkerül az útból, egészen rád szeretnénk tekinteni.

Kérünk arra, hogy az ószövetségi történeten keresztül is láthassuk az Úr Jézust. Köszönjük, hogy őbenne szabadítottál bennünket.

Kérünk téged arra, áldd meg lelkipásztorunk igeszolgálatát az evangélicizációs alkalmon. Hálásak vagyunk, hogy elhívtad őt oda, köszönjük, hogy ott is hangzik az evangélium, a szabadulás ígéje. Nekünk is, Urunk, ugyanezt add most, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor '89-ben bevonultunk a honvédséghez, megkaptuk a ruhákat, rövid eligazítást, és az első dolgok közé tartozott az is, hogy meg kellett ismerünk a parancsnokunkat, akire aztán végig a katonaidőszakban ott Cegléden figyelni kellett, különösen az eligazításkor. Követni kellett a parancsait, amikor meneteltünk. Ha viszont háború lett volna abban az időben, biztos, hogy nem a parancsnokunk lett volna az, akivel együtt harcoltunk volna, mert sajnos a modern időben inkább az a jellemző, hogy a nagyobb beosztású vezérek, parancsnokok, azok a háttérben vannak és onnan irányítanak.

Eszembe jutott így a történetet olvasva, hogy az ókorban a hadvezér, a sereg vezére, fejedelme – ezzel a szóval fordította a Károli –, az nemcsak a békeidőszakban, hanem a háborús helyzetben is, ott a frontvonalon valóban vezére volt a seregnek, előttük volt, láthatták, ő harcolt legelőször az ellenséggel. A bibliai történetekben ugyanezt látjuk. Úgyhogy amikor ez a titokzatos személy azt mondja Józsuénak, hogy az Úr seregének fejedelme vagyok, akkor egy ilyen képre gondoljunk. Sokszor szerepel a Bibliában a sereg vezére, fejedelme kifejezés. Sok híres hadvezér volt, akiknek a nevét is ismerjük, és most itt is egy ilyen titokzatos személlyel találkozott Józsué. Kiderül a leírásból, hogy ez a titokzatos személy Józsué számára azt akarta kiemelni, hogy szent hely, ahol áll, ott Jerikó mellett.

Az egész Józsué könyve egyébként azt akarja aláhúzni, hogy az elsődleges dolog az Úr hadvezérének is, most Józsué személyére gondolva, Izrael seregei vezérére gondolva, nem annyira a harc, nem annyira az, hogy hogyan foglalja el a földet majd, aztán hogyan osztják szét – ezek mind fontos témák az egész könyvben –, hanem ahogy már az 1. részben is láthattuk, a legfontosabb dolog, hogy mindig azt tudja, hogy kihez tartozva szolgál ő az Úr népe között. Ké személy szerint az ő személyes élete meg a népe élete is. Az elsődleges az volt, amit a szentség fogalma is tükröz: szent a hely, ahol állasz. A szent: valakihez tartozó, bibliailag az Úrhoz tartozó. Mindig ezt kell tudatosítani bármilyen küldetést vagy harcot cselekedve is. Az Úr küldetése fontos, a győzelmek fontosak, a harcokat meg kell vívnia Józsuénak is, de a legfontosabb mindezekkel szemben mégis csak az, hogy ki az az Úr, akinek ő a választott szolgája, akitől ha kell, parancsot kap, akinek a jelenlétét át kell, hogy érezze mindenfajta helyzetében.

Józsué számára mit jelentett ez az igazság ott éppen a Jerikó elleni háborús helyzetben? Hogyan élte meg azt, hogy szent az a hely, ahol állasz, az Úr jelenlétének a szentségét? És hogy ennek a történetrészletnek az üzenete nekünk, a ma élő hívő Úr katonáinak – mert mi is katonák vagyunk, emlékszünk – a gyakorlatban tényleg mit is jelent, hogyan bátorít?

Miért volt fontos tehát Józsuénak tudatosítani az Úr jelenlétének a szentségét? Ehhez először azt nézzük, hogy hogy is volt Úrnak szentelt nép Izrael akkor és ott, meg a vezetője is Józsué személyében. Aztán pedig megnézzük, hogy miért is jelent meg az Úr angyala Józsuénak éppen ezek miatt is. Látunk tehát majd végig – az igehirdetés során erre teszem a hangsúlyt –, hogy hogyan nézzünk mi is az Úrra, hogyan lássuk az Urat hadvezérünknek, győztesünknek, és az ő szentségét átérezve a hétköznapokban hogyan élhetjük meg valóban ezt a szentséget, éppen ezt a szentséget.

Józsué már az 1. rész leírása szerint is arra kapta a parancsot, hogy legyen bátor és erős, hogy ragaszkodjon az Úr törvényéhez. Nem az volt a fontos, hogy légy bátor és erős, hogy majd harcolni tudjál. Az nem kérdés. Az a fontos, hogy az Úr törvényét ismerd meg és ragaszkodj hozzá, mert az Úr törvényéből ismerhette meg Józsué is az Urat magát. A törvénynek a szerepe nem az volt elsősorban, hogy mit kell csinálni a népnek, hanem hogy ki az az Úr, aki adta ezt a törvényt, és ebből kifolyólag hogyan lehet ennek az Úrnak kedves életet élni: „szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok”.

Mózes 3. könyve 19. rész. A folytatásban az 5. résznek a nagy témája, hogy különlegesen is kiemeli az Úr isteni személyének a nagyságát – hadd mondjam így –, szentségét és sok más tulajdonságát is Izrael Istenének. Olvastunk először arról, hogy a Jordánon való dicsőséges, csodás átkelés után a kánaáni népek rettegnek, félnek, tapasztalják az isteni hatalmat Izrael életében. Aztán körülmetéli Józsué a népnek azon részét, akik nem lettek körülmetélve, ugye a pusztában született gyermekek valami miatt nem lettek körülmetélve. Aztán arról, hogy páskát ülnek, páska ünnepet tartanak, majd arról, hogy ehettek, végre ehettek a föld gyümölcséből, és így a manna abba-maradt.

Egy „és lőn” kifejezéssel vezeti fel az 5. részt, az 1. versben is „lőn pedig”, „és lőn” s mindaz, amit elmondtam, és úgy tűnik, hogy mintha egy egészen új történetrészlet jönne, hiszen itt is egy „lőn pedig” kifejezést hallottunk, „és lőn”. S ez mindenképp kapcsolódik már a 6. részhez, ahol Jerikó elfoglalásának az eseményei, majd az Ai város elfoglalás eseményei jönnek. De amikor részekre osztották az Ószövetséget, nem véletlenül hagyták meg ezt az 5. részben, mert az isteni tulajdonságok kifejtése közben a Jerikó elfoglalását megelőző élménye Józsuénak is kapcsolódik az előző gondolatokhoz. Ki is az az Úr, akinek a szentségében Józsué egyáltalán majd elindulhat a Jerikó elleni harcába? Isten személye, tulajdonságai jelentetnek ki tehát.

Itt azért tegyünk még néhány megjegyzést röviden. Most csak ismertetem röviden a történetet. Elgondolkoztam, hogy ha azt olvassuk az 1. versben, ott az 5. rész 1. versében, hogy retteg és fél az ellenség, és átkeltek a Jordánon, hát akkor nem most kellene menni egyből harcolni? Biztos a győzelem, hiszen retteg és fél az ellenség. Katonai hadviselésben ilyenkor kell támadni. És valóban nem sok idő telik el majd a támadásig, csak néhány nap. Nem sokára mehetnek Jerikó ellen. De valami miatt Istennek tetszett, hogy még nem a támadás ideje jön el, még nem a harc ideje, valami más.

Ezért nagyon fontos, hogy az Úr Józsuénak azt mondja, hogy metéld körül azokat, akik nincsenek még körülmetélve. Tehát, akiken még nincs ott az isteni szövetséghez tartozás jele. És itt most nem a nép cselekedetén vagy Józsué engedelmisségén van a hangsúly, hanem hogy az Úr azt igazolja ezzel, hogy én szövetségemhez hűséges Isten vagyok, aki tudom, hogy mit ígértem Ábrahámnak. Emlékszünk, Ábrahám kapta a körülmetélkedés szövetségét. Valami miatt a pusztai vándorlás során ez nem történt meg.

Ne felejtsük el, hogy amikor Mózes annak idején elindult majd Egyiptomba, út közben vagy őt vagy a gyermekét meg akarta ölni az Úr, mert nem volt körülmetélve a második gyermeke. Az ott nagyon kritikus helyzet volt, és ott Mózes felesége volt a helyén és körülmetélte a gyermeket és így megmenekül a gyermek vagy Mózes élete. S ennek ellenére Mózes úgy vitte végig a pusztában a 40 éves vándorlás során a népet, hogy valamiért nem metélték körül a gyermekeket, azaz ők nem tartoznak a szövetséges néphez elvileg. Abba születtek bele, de a jel nincs rajtuk. És az Úr ezt fontosnak tartja. Átkeltek a Jordánon, nem sokára öröklik a földet, de csak az ő népe tagjai tehetik ezt, és ezért az Úr parancsol: metéljétek körül azokat, akiken még ez nem történt meg. Isten tehát az ő népéhez hűséges, a szövetségéhez hűséges, meg az ígéretéhez hűséges Úr.

Mivel a Jordánon való átkelés után közvetlenül megtörtént ez az esemény, Józsué engedelmeskedett, eljött az első hónap 14. napja, az pedig a páskaünnep. A páska pedig arra utal, hogy Isten szabadító Isten. Itt rögtön mondjuk ki, hogy a páskaünnep arra mutatott előre, amikor majd jön az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Az Úr Jézus személyének a nagysága ragyog fel ebben az egyszerű mozzanatban, hogy a Jordánon való átkelés után és még a Jerikó elleni harc előtt az Úr, aki nemcsak hűséges Isten, hanem szabadító, megtartó Isten is számunkra. A páska arra emlékeztette őket hogy Egyiptomból kihozott az Úr, kiszabadított. Az itteni páska meg azt is mutatja előre, hogy milyen szabadító Istennek minősül majd, amikor megyünk harcolni az ígéret földje elfoglalásakor.

Amikor pedig esznek a föld terméséből, az meg azt mutatja, hogy Isten gondviselő Úr. Gondoskodott a mannáról, minden nap volt manna, illetve a hatodik nap kétszer annyit szedhettek, mert a hetedik nap, a nyugalom napja miatt nem hullott a manna. De mihelyst ettek az ígéret földje gyümölcsé-

ből, a gabonából, másnap abbamaradt a manna. A páskaünnep 14. napján vágták le a bárányt, 15. napján ettek a föld gyümölcséből, a 16. napon, az első hó 16. napján abbamaradt a manna. Hiába mentek ki, hogy fölszedjék, nem hullott a manna. Azért, mert az Úr valami jobbról gondoskodott már. És gondoljunk bele, hogy mikor először ettek a föld terméséből ott az első hónapban, ez egy kicsit azt is jelezte előre, hogy mennyire gazdag ez a föld, hogy Isten mennyire gondoskodott, hogy éppen van termés, van mit enni. Micsoda bőség lesz majd az ígéret földjén, ami után elfoglalják azt.

Az első hó 10. és a 14-15-16. napjai közti eseményekről van szó az 5. részben, tehát egy héten belül vagyunk. Nem tudom, ha most végiggondoljuk akár csak az elmúlt hetünket a múlt csütörtöktől idáig, milyen csodákat élünk át az isteni szövetség hűsége, az isteni szabadítás, megtartatás jellemzői vagy az Úr gondoskodása, gondviselő személye, szeretete kapcsán. Átéltünk-e nagy csodákat? Mert végül is ezek nem olyan nagy csodák voltak. Ezek hétköznapi élethelyzethez tartoztak, mert a körülmetélés az mindennapos feladat volt, ha egy gyermek született, az, hogy van ennivaló, az is hétköznapi élethelyzet, ezt az Isten megígérte már a teremtés óta. Az is, hogy szabadít az Úr, az nem meglepetés.

A Vörös-tengeri átkelés után a Jordánnak a csodálatos megállása, az már nem is volt olyan nagy dolog. Persze az volt, de azért a tenger az mégis csak nagyobb méretű volt, mint a Jordán folyócska. Persze az ellenség, az hatalmasnak látta Izrael Istenét. És ha Ráháb szavai szerint rettegetek attól a tudattól, hogy itt van a nép, amelyik 40 évvel korábban átélte a Vörös-tengeri átkelés csodáját, már akkor megolvadt a szívük – mondja Ráháb –, hogy félhettek, amikor a Jordánon is átkeltek, és a kémek jelentették, hogy most már át is jöttek.

De hadd mondjam újra: egy hét leforgása alatt hatalmas dolgok történtek az Úr szempontjából, de a nép számára ezek, Izrael népe életében hétköznapi dolgok. Ünneppé váltak – páska ünnep –, de mégis maga az esemény, az ünnepi esemény, az hétköznappá lett, mert minden évben ünnepelték, bár a pusztában sajnos nem. Mert az Istennek szentelt nép, az Istenével való kapcsolatában az Úrhoz tartozó nép, az nem csak akkor az Úré és az Úrhoz tartozó, amikor ünnepek vannak meg nagy dolgok, hanem Izrael népe is a hétköznapi élethelyzetben élte át az Úr szentségének, jelenlétének a nagyságát, szépségét.

Az Úrnak szentelt vezető megint hétköznapi dolgot csinál, kiderül, hogy számára is mégis csak az az elsődleges, hogy az Úr szentségének a jelenlétében élhet, hogy ő az Úrhoz tartozik. Józsué azért ment oda Jerikóhoz, hogy szemrevételezze a várost, a helyet. „Lőn pedig, amikor Józsué Jerikónál volt, felemelte az ő szeméit és látá, hogy íme egy férfi...” A leírásból értelmezhetjük úgy is ezt a szakaszt, hogy Józsué számára is egy kicsit meglepetés volt az, hogy hirtelen ott megjelenik valaki előtte. Ő ment szemrevételezni a várost, a környéket mint jó hadvezér, és közben valami történt, valami érde-

kes. Az „íme” szócska fontossága mindenképp hangsúlyos, meg a meglepetésszerű volta is. Nem véletlenül kérdezi meg teljesen józanul és logikusan katonai vezetőként, hogy most akkor te velem vagy ellenem vagy. Értünk vagy ellenünk? Mert ő férfit látott és egy embernek gondolta.

Az egész történet egy hétköznapi helyzet egy katonai vezető életében és a végén mégis csak oda visz az üzenet, hogy kihez tartozol? Kinek a jelenlétében vagy? Az én szentségem jelenlétében. A vezető is, most Józsué, gondolhatná, hogy most már a népben minden megtörtént, ami kellett, az Úr szava szerint: szent nép vagyunk, megültük a páskát, ettünk a föld gyümölcséből, gabonájából, most már aztán minden készen áll arra, hogy menjünk és harcoljunk, és megyek és megnézem a terepet és akkor fölvonulunk. Józsué tudta, hogy majd az Úr vezeti természetesen, de a hétköznapi élethelyzetben ez olyan természetes volt a hadvezér számára. És érdekes, hogy Isten azt mondja, hogy nem. Még nem a harcnak van itt az ideje. Nemcsak a népnek kell átéreznie az Úr személyét, szentségét, hanem a vezetőnek is, Józsuénak. És ilyen szempontból fontos az „és lőn” kifejezés az 5. rész 1. versében, ami felvezeti a néppel kapcsolatos dolgokat, és „és lőn” kifejezés Józsué személyéhez kapcsolódóan, ami aztán viszi tovább a jerikói csodákat.

Istennek tehát mi a fontos? Nem az, Józsué, hogy most már harcolj az én nevemben meg az én megbízásommal, hanem, Józsué, az a fontos, hogy tudatosítsd, hogy ki vagyok én a te számodra. Ez a döntő, minden ettől függ. Ezért jelenik meg az Úr angyala Józsuénak.

Jerikónál tehát, valahol ott a város környékén Izrael hadseregeinek a fővezére, Józsué katonai vezetőként végzi a hétköznapi feladatát, szemrevételezi a dolgokat, a helyzetet, fölemeli a szemeit – ez a szó fizikai értelmében értendő –, lát és meglepetésszerűen – „és íme” – olyan valakit lát, aki azért mindenképp furcsa. Akitől meg kell kérdezni, hogy most kihez tartozol. Hallják a testvérek, hogy mondtam? Kihez tartozol: velünk vagy ellenünk? De Józsué nem a személyre kérdez rá elsősorban, hanem hogy ha most harcba megyek, akkor velem jössz harcolni vagy ellened kell harcolnom. Itt is a harcra van inkább a hangsúly. Az Úr szerint viszont, aki válaszol neki – az a titokzatos személy –, az a döntő, hogy ki vagyok. És egy egyszerű nem szócskával válaszol: nem. Tehát se veled, se ellened. Mert Józsué egy emberi személyre kérdezett rá és meg kell tudnia, hogy itt most nem emberről van szó, még ha egy férfit is lát maga előtt a testi szemeivel.

A leírásból az derül ki, biztosan Józsué csak a legvégén tudhatta igazából, hogy ő tényleg Isten és nem csak egy angyala az Úrnak. Amikor hallja, hogy szent ez a hely, ahol állasz. Egészen odáig érezhette Józsué azt, hogy itt nem emberről van szó. Valami mennyei lényről. Angyal. És az méltóságos és dicsőséges és Józsué meghajtja magát előtte a kor szokásos tisztelete szerint. Kisbetűs urammal is fordítható, hogy mit szól az én uram az ő szolgájához, mert más történetekben az angyaloknak van ilyen tisztessége. De mikor azt

hallja Józsué, hogy szent az a hely, ahol állasz, ez egyértelműen jelzi, hogy nem csak angyal. Nem angelofánia, hanem teofánia. Az angelofánia szó arra utal, hogy angyaljelenés, a teofánia Isten megjelenése. Egy biztos, hogy Józsué ebben az eseményben fel kell, hogy ismerje abban a férfiban az Úr angyalát, aki az Úr maga. A folytatásból látszik is, hogy ez szerepel: és az Úr monda Józsuénak. Az Úr angyala kifejezés az ószövetségi történetekben meg az Újszövetségben is – a szövegkörnyezetből látszik –, sokszor utal Istenre magára. Ez a férfi tehát nem akárki. Az Úr maga jelent meg Józsuénak.

Mikor azt mondja, hogy az Úr seregének – egyes számban –, az Úr seregének fejedelme vagyok, akkor jusson eszünkbe, általában többes számban szerepelve a Seregek Ura kifejezés. Dávid Góliát elleni harcában mondja, hogy én Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened. Vagy a 103. Zsoltár 21. versében, ezt szeretném felolvasni szó szerint is és a megelőző versekből is párat, 19.: „Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgái, akaratának teljesítői!” Tehát vagy Izrael seregei vagy angyalseregek fejedelme, vezére. Inkább itt az angyalseregekre gondoljunk, mert az Izrael seregei vezére ott van Józsué személyében. Olyan szempontból persze megáll az Izrael seregei jelentés is, hogy majd az Izrael seregeivel fog harcolni ez az Úr, hogy győzelmet adjon nekik. De most elsősorban az ő mennyei nagysága, méltósága látszik.

Különösen abban, amikor azt mondja, hogy most jöttem. Ez olyan szép a Bibliában, a Zsoltárok könyvében találunk többször így az Úrra utalást, hogy az Úr jön, eljön. És mikor azt mondjuk, hogy az Úr eljövetele, mi is mikor ezt a kifejezést halljuk, akkor tudjuk, hogy mire gondolunk. Eljött, amikor jött megváltani bennünket és várjuk az Úr eljövetelét. De a zsoltárokban is az eljövetel – és nincs odaírva esetleg mellette, hogy mire, hogy miért jön – egyszerűen csak hogy eljön az Úr – most jöttem –, mindenképp azt jelzi, hogy az az Úr, aki Izrael Istene, a szabadító, a szent, aki amikor jön, mindig az ő népe javát keresi vagy ha kell, az ellenséget ítéli. Tehát a „most jöttem” kifejezés, ez nemcsak az, hogy éppen most értem ide, hanem ez is az ő szentségét és az ő isteni személyének a titkát akarja kiemelni.

Az, hogy Józsué tiszteli őt és leborul előtte, amikor... Ha úgy magyarázunk, hogy csak még angyalnak gondolta Józsué, akkor is tiszteletet ad. Ha már itt is esetleg Józsué a leborulásával kifejezte, hogy én nem csak egy angyal előtt borulok le, hanem fölismerte az Urat, mert így is magyarázhatjuk ezt a történetrészletet, akkor amikor meghajtja magát az Úr előtt, ez ezelőtt a titokzatos személy előtt, akkor használni kell ezt a szót, hogy imádta. Imádni csak az Urat lehet, az angyalt nem. De Józsué leborulásában lehetett ez az imádat is már. És újra hadd mondjam: ha csak a végén ismerte föl az Úr szavából, akkor pedig már egyértelművé vált, hogy az én leborulásom, milyen

jó, hogy leborultam előtte, hiszen nem csak angyal, hanem az Úr az, aki megjelent itt.

Ez a történet azt mutatja, hogy mit tesz a hívő vezető, a hívő ember, amikor találkozik a mennyei dicsőséggel. És ha az Úr maga, az ő isteni szentsége jelenlétében van ott, akkor nem tehet mást: leborul és imádja. Akkor is, hogyha elég kritikus a helyzet, hiszen Jerikó ellen menni kell majd harcolni. Azért nem olyan egyszerű volt Józsuénak meg a népnek hittel megélni azt, hogy megyünk és elfoglaljuk a földet, amit az Úr nekünk ígért. Az egy kicsit kedvesebb élményük lehetett, amikor ott a Vörös-tengernél az Úr azt mondta Mózesen keresztül nekik, hogy ti maradjatok veszteg, nézzétek az Úr szabadítását, nektek semmit nem kell csinálni, én szabadítok. A honfoglalás, Józsué könyve történetei, ott inkább arról van szó, hogyha kellett, az Úr csodát is tett, de azért harcolni is kellett a népnek és a vezetőnek. Mindenképpen egy picit nehezebb a hívő embernek, ha harcolni is kell az Úr ügyében, az Úrért. Ezért fontos, hogy nehogy a harcra koncentráljunk csupán, a hét-köznapok eseményeire, hanem mindig azt tisztázzuk, hogy kihez tartozva, kit követve éljük meg azt, amit meg kell. Józsué imádta az Urat – olyan jó ezt kimondani. Mielőtt még harcolt volna az Úrért, előtte imádta az Urat. Mondom egy másik szóval: mielőtt harcolna az Úrért, imádkozik. Az imádás is imádság.

Amikor megkérdezi Józsué alázattal és az engedelmes hívő ember lelkületével: mit szól az én Uram az ő szolgájához? Ha angyali személy, akkor az Úr által küldött angyal, de ha az Úr maga – s eszerint magyarázom –, Izrael seregei hadvezére, hatalmas, tekintélyes ember, hívő ember, szolgál, szolgálja ennek az Úrnak. Ezt Józsué tudja. És mit szól? Nem azt mondja, hogy mit akarsz, hogy tegyek. Ez egyébként nagyon fontos. Nem mindig azt kell kérdezni az Úrtól, hogy Uram, mit tegyek? Mert akkor lehet, hogy már azon van inkább a hangsúly, hogy én szeretnék valamit tenni, Uram, érted vagy veled. A hangsúly min van az 5. rész fényében? Hogy ki vagy te, Uram. Te mit akarsz mondani? Nincs rá szükség, csak megjegyzem, hogy amikor vezetésre várunk, és szeretnénk az életünk nehezebb vagy könnyebb élethelyzeteiben tudni, hogy mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem, ez fontos és nagyon szép, ha így kérdezzük, de van, ami ennél is fontosabb. Nem az, hogy te neked mit kellene szerintem, hanem, hogy látsz-e engem, hogy én az vagyok, aki, és te az én szentségemben élsz és élheted meg az engedelmisséget is, majd amikor elmondom, hogy mit akarok, hogy tegyél. Mit szól az én Uram az ő szolgájának?

Fontos, hogy az Úr nem azt mondja, hogy Józsué, örülök, hogy ezt megkérdezted, már úgy vártam, hogy elmondhassam neked, hogy menj és harcolj Jerikó ellen és majd elmondom neked, hogy hogy fogsz győzni, mert ez itt le van írva a 6. részben. Hanem az Úr azt mondta: szent az a hely, ahol állasz. Előtte pedig ezt mondja: vedd le a saruidat. Tened kell valamit, de ez most nem a harcra vonatkozik, hanem arra, hogy tudod-e, hogy ki vagyok én, és

tudod-e, hogy kihez tartozva kérdeztél és vagy eszköze az Úrnak? Nem a harcról, nem a küldetésről, nem az Úr éppen aktuális akaratáról van szó, hanem az isteni jelenlét szentségéről van szó.

Emlékszünk, hogy Mózes ugyanezt hallotta a csipkebokornál: vedd le saruidat, szent hely, ahol állasz. Aztán, hogy nem nagyon akart menni a küldetésbe, mikor Isten Egyiptomba küldte. Mindent kitalált, csak ne kelljen menni. Olyan szép, hogy Józsué kész menni, Józsué mindvégig engedelmes, amikor az Úrral való párbeszédeit olvassuk. Ezért olyan kedves nekem, hogy Mózes is, ő is átéli: szent az a hely, vedd le saruidat. Éld át, érezd át, hogy kinek a jelenlétében vagy. Ézsaiás könyve 6. részében, illetve Ezékiel könyve 1. részében a mennyei dicsőség ragyogására nézve élték át a szentségét ama két próféta. Látta Ézsaiás az Úr angyalait, hatalmas személyeket a mennyei valóságban. „Szent, szent, szent a Seregek Ura!” Ezékiel meg látja csodálatos látomásban az Úr dicsősége nagyságát, szentségét. Mózes és Józsué pedig így, ahogy hallottuk.

Természetesen ez a titokzatos személy, aki az Úr angyala, az Úr maga, nem akármilyen helyzetben áll ott Józsué előtt. Károli olyan szépen fordítja, hogy meztelen karddal a kezében. Kihúzott kard. A lényeg, hogy nem a hüvelyében van a kard, hanem ki van húzva. Ha így belegondolunk, hogy ott van Józsué, lehet, hogy nincs is nála kard, és ott áll előtte egy férfi, és nem tudja, hogy most barát vagy ellenség, és ki van húzva a kardja. Ha odacsap, akkor megöli. A kihúzott kard azt jelenti, hogy valaki, aki harcolni készül. Amikor angyal kihúzott karddal szerepel az Ószövetségben, például Bálámnál, amikor az Úr angyala Bálámot megölné, hogyha a szamar nem áll meg, és aztán nem is szólalna meg, illetve akkor is az Úr angyala kihúzott karddal, amikor Dávid bűne miatt ítél az Úr és végül is Jeruzsálemnél az Úr megálljt parancsol neki és megkegyelmez Jeruzsálem népének.

A kihúzott kardú isteni személy ebben a teofániában azt mutatja, hogy ez az Úr mennyire szent. Az Úr seregének fejedelme az ő megnevezése és ez a hatalmas hadvezér harcolni készül. Harcolni készül – most folytassuk – majd Jerikóért, Aival szemben és a többi város ellen, amit el kell foglalni. Az Úr jelenléte, az Úr személye azt mutatja, hogy ez a szent Isten ítéli az ellenséget és harcol az övéiért. Tehát amikor Józsué az Isten szentségének a valóságát átéli, és arra gondol, hogy nem kéne már inkább harcolni menni? Olyan jó, hogy a harcom is, a harca is Izrael népének sokkal inkább a helyére kerül. Ki is harcol igazából? Persze, mi harcolunk, de az Úr harcol, mert az ő szentségében éljük meg ezt a hétköznapi küldetést és feladatot.

Sokszor az Úr az ő angyalát küldte, amikor az ő népéért harcolt. A két példát ott negatív kicsengésű, inkább ítéletes példaként hallottuk Bálámnál meg Dávid bűne miatti említésnél, de hallottuk az igehirdetés előtti köszöntésben is, hogy van, amikor az Úr az ő angyala által harcol az övéiért. Ebben a történetben viszont ő maga. Most nem angyalt akar küldeni értük, hanem

JÓZSUÉ AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN

az Úr maga. Azért mégis csak jelzi az isteni személy fontosságát és nagyságát, meg Józsué személyének meg az ő népének meg ennek az egész küldetésnek a fontosságát.

Itt térhetünk rá arra, hogy nekünk személy szerint hogyan lehet mindez üzenetté? Bár eddig is próbáltam példáknak mondani, hogy esetleg hogyan érinthet bennünket, de ugye azt látjuk, hogy Józsué azt tette, amit az Úr mondott – és úgy cselekedék Józsué –, azaz levette a saruját. Nem harcolni kellett mennie, levette a saruját. Uram, én hiszem, hogy akkor te az vagy, aki; én tudom, hogy szent helyen vagyok, a te közeledben ebben a szentségben vagyok, ezt a szentséget át akarom érezni, át akarom élni, és ennek a szentségnek a tudatában akarok tovább élni, ha kell, harcolni, ha kell, győzelmi éneket énekelni; teljesen mindegy, hogy mit teszek, hogy teszek, mindent ennek a szentségnek a jelenlétében, fényében akarok megélni.

Nekünk még Józsuénál is hatalmasabban át lehet mindezt élni természetesen, hiszen, amit Józsué az ószövetségi módon élhetett át, mi azt már az újszövetségi módon még inkább. Nekünk kire kell nézni? Félretéve minden akadályt és megkörményező bűnt? Kitartva és végigvive a futásunkat? Zsidókhöz írt levél 12. rész 1-2. versére ha gondolunk: „Nézzén a hit fejedelmére és bevégzőjére Jézusra.” Az isteni szentség jelenlétét mi az Úr Jézusban éljük át. Józsué, amikor az ószövetségi időben készülhet a Jerikó elleni harcra, emlékszünk, hogy tulajdonképpen nem is kellett harcolniuk, hiszen Jerikó csodásan esett el. Aztán jött Ai városa, Ákán bűne miatt ott vesztettek először, haltak meg sajnós izraeli katonák, de aztán mégis csak csodálatos módon segített az Úr nekik a harcukban. Ott már harcolni kellett jobban. A lényeg, hogy Józsué átélte az Úr jelenléte miatt a győzelmet. Az Úr serege vezéreként győzött.

Jézus meg egyszer s mindenkorra győzött. Amikor Jézusra gondolunk, akkor gondoljunk arra, hogy kihúzott karddal áll előttünk. A Jelenések könyvében egyébként a dicsőséges Isten Fia, Jézus tényleg nagyon nagy hatású győztes királyként van a bibliai kijelentésben. Azért győzött, mert előtte úgy tűnt, hogy ő a vesztes. De mi ezzel az Úr Jézussal élhetjük meg az Isten szentségének a valóságát.

Néhány élethelyzetet gondoljunk át. Amikor például Pasaréten kaptatok valami szolgálati feladatot, az Úr szolgálatba küldött bármilyen formában is a gyülekezetben. Hogyan éltétek meg? Volt azért izgalom? Nekem se volt könnyű feljönni életemben először ide a szószékre. Aztán nem volt könnyű a gyerekek között egyszer az első alkalmat megtartani. Amikor Jézus szolgálatba akarta küldeni az övéit, a tanítványokat, azt olvassuk Márk evangéliuma 3. rész 14. versében, hogy Jézus kiválasztotta a tizenkettőt, és nem az van ott: azért, hogy elküldje őket. Hanem emlékezzünk arra: kiválasztotta a tizenkettőt azért, hogy vele legyenek, hogy aztán majd kiküldje őket. A tanítvány tehát, a szolgáló tanítvány akármilyen egyszerű hétköznapi szolgálattal a gyü-

lekezet közösségében először vele lenni, aztán pedig szolgálni az Urat, a testvéreket.

Amikor kórházba kerülünk. Most ha Jerikó mint valami nagyváros, amit be kell venni, úgy gondolva, hogy Jerikó volt az első város, amit el kellett foglalni. Jerikó volt az az első élethelyzet, ahol meg kellett tapasztalni, hogy a szent Úr jelenlétében győzünk-e vagy sem. Minden, ami talán először történik velünk. Kórházba készülve, s nagyon súlyos az állapot talán, és a gyülekezet is imádkozik érted, de az Úr jelenléte tudatosítása azt jelenti, hogy tudom, Uram, hogy te vagy az én gyógyítóm, mert ez meg van írva, és én veled vagyok itt is még itthon, a gyülekezetben is, és ha majd a kórházi ágyon leszek vagy a műtőben, ott is a te jelenléted adja a győzelmet.

Mi van, amikor esetleg elbukik a hívó ember? Éppen vesztes harc, csatavesztés. És ugye milyen fontos – hallottuk vasárnap is –, Péter elbukott, tagadott, de hangzott az, hogy szeretsz-e engem, amibe benne van az, hogy mert én szeretlek, kérdés az, hogy te szeretsz-e engem. És aztán a folytatás meg úgy volt, hogy az én juhaimat legeltesd, őrizd, gondozd. Tehát benne van az, hogy Péter, te hozzám tartozol, téged az én juhaim legeltetésére hívtalak, ez nem változott. Tudatosítsd magadban, hogy én az vagyok, aki, te is az vagy, aki, hozzám tartozva.

Az Úr Jézus maga is ezt élte át. Ő is az Atyával való kapcsolatát az Atya szentségének a jelenlétét élte át Istenfiúként. Most csak arra gondoljunk, hogy a megdicsőülés hegyén az Úr Jézus beszélget Mózással és Illéssel az ő exoduszáról, hogy az ő életének hogyan lesz vége majd ott a kereszten az ószövetségi ígéretek miatt, és ez az egész jelenet abba a csodálatos kijelentésbe ágyazódik, hogy ott az Atya jelenléte és az Atya gyönyörködik a Fiúban, őt hallgassátok. Átérzi az Atya jelenlétének a nagyságát, azután megy a keresztre, ahol végül elhagyja az Isten, de az a megváltásunk ára lesz. De Jézus maga is az Isten szentsége jelenlétében élt mennyei módon is meg a kereszten is nagyon is földi módon.

Most pedig lehetne sorolni az életünk apróbb és nagyobb, talán nagyon kényes élethelyzeteit, ahol abban bátorít ez az ige bennünket, hogy az Úr szentsége jelenléte a döntő. És ez a szentség, isteni szentség árad ki ránk is Jézusért Lelke és igéje által és mi is csak egyet tehetünk: és úgy cselekedék Józsué. Ha valaki nagyon szeretne valamit tenni ma este – de Uram, mondd már meg, hogy mit tegyek –, akkor megnyugtatom, van itt erről szó. Neked is majd talán valamit kell tenni. De előtte, hogy konkrétan mit kell tenni, azt nem biztos, hogy megtudod, de azt megteheted velem együtt, hogy Uram, amit te mondasz, szent a hely, ahol állasz, vedd le a sarudat, éld át a szentségemet, a jelenlétemet, hogy aztán mehess talán harcolni, ha kell. De velem és az én jelenlétem tudatában.

Győztes és néha talán csatákat veszítő hívó embereknek is ezért nagyon bátorító, amit az Ézsaiás könyve 43. részében így olvasunk, ez hadd legyen

a Józsué története magyarázatának a zárása is: „És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Egyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy és én szeretlek.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Atyánk azért, hogy te mérhetetlen hatalommal, dicsóséggel uralkodó, mindent fenntartó, teremtő Úr vagy, és mégis Jézus Krisztusban mennyire közel jöttél hozzánk is. Szentlelked és igéd által most is itt vagy. Dicsérünk és imádunk téged Szentháromság örök Isten. És magasztalunk, hogy ma azt emeled ki számunkra, hogy te szent is vagy és ebben a te szentségedben akarsz részesíteni bennünket.

Urunk, tudod, hogy mi bánjuk, amikor szentségtelenek voltunk. Bocsásd meg, amikor Péterhez hasonlóan mi is tagadtunk vagy engedetlenek lettünk. Bocsásd meg a vesztes csatákat, de köszönjük, hogy most felemelni akarsz mindenképp, vigasztalni, bátorítani. Te tudod, Urunk, hogy melyikünk milyen harcok előtt áll, hogy milyen élethelyzetben kell megélnie az engedelmességet, segíts, Urunk, hogy szentül tegye, szentül tegyük. Kérünk arra téged, hogy akik ismernek bennünket családban, munkahelyen, itt a gyülekezetben, ezt a szentséget láthassák rajtunk, és mint közösség is ezt szeretnénk megélni valóban.

Segítsd meg, kérünk, a kórházba készülõ testvéreinket, mûtét előtt vagy után levõket, akiknek nagy bajok vannak az életében, akik keresik a te vezetésedet, utadat. Köszönjük, Urunk, hogy te tudod, hogy mi a terved velünk. Köszönjük, Urunk, hogy ahogy Józsué idejében, a mi életünkben is most is gyõzelmeket akarsz adni.

És köszönjük, Atyánk, hogy mindezt az Úr Jézusért és az Úr Jézus által. Olyan nagy ajándék, hogy vele együtt adsz mindent. Kérünk, Urunk, hogy valóban munkáld bennünk azt a szeretetet, hitet, bizalmat, reménységet, amely az Úr Jézushoz köt bennünket, így a te szentségedben megtart.

Kérünk téged arra, Urunk, könyörülj meg a kárpátaljai testvéreinken, az orosz és az ukrán népen. Adj békességet ott, vess véget a háborúnak.

Könyörülj meg vezetőinken. Bárcsak, Urunk, közülük is minél többen szent életet élhetnének valóban a magas pozícióban. Legyenek ők is olyan alázasak, kérünk, mint Józsué is volt.

Kérünk, Urunk, hogy hallgasd meg most a csendben elmondott imádságainkat is.

Ámen.